

## Talajlakók

*taposott utak alatt születtek és dübörgésbe fakultak hamar az ártatlan lények giliszták vakfehér mazsolái a földnek terméketlen magvai a feltört újrakövezett létnek e zúzalékrágó nemzedék álma lobog fenn napfény mentőkocsivijjogás koppanó cipősarok csákánycattanás bábok még de hullanak a pólyából ha pöccint fölöttük a félelem ujjai leriadnak mélyülő tudatukra mely nem elvont csak test csupa ránc leébrednek a dermedtkék agyagig hol életjel a vonaglás és kagylóhéjrepeszek metszik a húst és a vér nem vér csak halványrőt derengése a pokolnak mely átüt minden*

Szeged, 1991. november 15.

## Szomszédok

*Varjakat lebbent fel az avaridő. Kalapácsspattogás, üllözendülés: szikrák zsonganak a tanyaközökben. Fényes a visszhang tükre. Minden a helyén, törvényszegelte talapzaton. Örök-távol ringnak körben a kunhalmok, elérhetetlenül, s e körök befelé gyűrűznek. Kutyák csaholnak, zárt ajtókra. Nincs madár, mely udvarról udvarra szállna: bokrok sűrű kopaszán csüngnek a verebek.*

*Húnyt szikrák korompelyhe szítál. A neszek érintésétől magukra riadnak a szobában. Mintha félelem volna: törik hamar a pillanatot. Szó nélkül felkelnek és kimennek, fürkészni a lezuhant csend magvát. Látják a szomszédot odaát, sűrűsödő ködben. Ő is az ajtó körül motoszkál. Jelen vannak, egymás szemzugában.*

*Jó így már. Biccentenek, de a tétova köszönés páracseppje lábuk elé koppan. Az avar nemezét sulykolja csupán e permetkopogás. Mintha színtelen, hideg vére hullna az alkonynak.*

Szeged, 1991. november 16.

## Szemtől szembe

### APÁMNAK

*A fájdalom tüvillanásnyi. Érfalról lepattant mézszilánk. Vakfehér csalétek a lassú sodrásban. Cuppanó innyel szopják éleit az éledő emlékek: kísértetsecsemők tolják horpadt ajkukat e résnyi fény felé. Tovaölködve szakadnak le és tapadnak újra. Néma, izmos harc. Tülekedés a vér fojtott zöreijében.*

*Am a pillanat koppanó gyöngye — a lélegzetnyi dermedés — legördül a pengeélen. Szűk partok közt roppan héja. Szemedben pattant csak el az ér. Isten borostás arca mered e tükörbe. Összerezzen; föleszmél.*

Szeged, 1991. december 5.

## Találós kérdés

*Ha feldobod, fehér; ha leesik, sárga. Mi az...? De fent — vagy már útban felfelé — fehéredik-e ki? És sárgul-e már hulltában, vagy csak mikor földet ér...? És miért nem kapod el, ha már feldobtad...? Miért dobtad fel egyáltalán? Nem volt rá szükséged? Feleslegessé vált? Ástad volna el, vagy hagyatd volna ott, ahol addig is volt: mozdulatlanul a napsütésben, egymagában, érintetlenül. Visszahull úgylis hozzád. Dobtad volna az édig legalább, az angyalok közé. Elkapnák, ha kell nekik, s ha nem, hát majd visszaejtik vagy rá sem néznek, hiszen fenn a fehér nem feltűnő. Felbukkanó hasonlóság csak, mely észrevétlen marad a ragyogásban, ha egy pillanatra megáll röptének, ivének legmagasabb pontján. Átbucskáz ott önnön közepén, átfordul léte tengelyén, készül a színváltásra. A visszazuhanásra. Lenéz rád: látja égre emelt arcodat, arcodon a fénytől ránduló kusza ráncokat, tenyered árnyékát a szemedben, s tudja már, hogy kezed nem fogod nyújtani, hogy felfogd őt estében. Tömör döntése — a zuhanás — tudatos tehát, s tőled, ki feldobtad őt, független. Szemed káprázik a fénytől: csak a zúgását hallod, a süvitést. Riadtan hátrálsz: lábaid előtt robban a hég és kizár minden további változást. Hagytad volna ott, ahol találtad... Mire mentél vele...? Tudod, hogy „fenn fehér”...? És „ha leesik, sárga”...? Kérdésedre nem kaptál választ: Lüktetése még csak most eleven... Nem menekülhetsz előle. Ha futni készülsz, add fel: elcsúszol úgylis a szétloccsant masszában. Fuldokolsz a sárgájában.*

*De nézzük csak... Mi is az valójában...?*

Szeged, 1992. január 16.

## Okkal

*mondták hogy huba néni boszorkány kertje zöld homályát májusban világitotta csak át a nyiló kerekrepekény drágakövek tükreként világolt a gyom között súlyosan hajoltak át az orgonafák a deszkakerítésen ha esett az eső virágukat ildikónak törtem tizenöt voltam ő tizenkettő a konyhába hívott félszegen besároztam a linóleumot nem baj mondta majd felmossa üldögéltünk csendben ötszirmú kelyheket kerestünk büvölten a csokorban egyet talált ingébe dugta és kívánt valamit nem sejtettük hogy huba a kertjében guggol meztelenül és átkozódik másnap este már nem jött le a lány a kertek alá szünyogokat füstölni a sajtó ürt átszotte az orgonafák lombja a rontott éjben kutyák vonítottak huba a kertjében nevetett huba te szar kiáltottam repkény gyökere roppant bent megvadult s dobált a sötétből tépett tövekkel hullott rám a gyökér és a föld huba te szar sikoltottam kerítésébe rúgtam beszakadt a deszka elcsúsztam a nyákos téglán s omlott a föld omlott ágyamban is sírva aludtam el és kábultan a műtét után elaludt ildikó a kórházban melegedni járnak most hozzá szeméből merítenek a szomjas csillagok állt még huba néni háza októberben mikor egy éjszákára hazamentem a repkény az egész kertet benőtte már bodzabokor bujt elő a málló fal tövéből kérgének szemölcssei békésen bizseregtek tenyerebben másnap a határon elvették útleveletem nem tudtam mit kezdjek nélküle leszálljak-e otthon maradjak-e indult már a vonat mikor visszaadta a rendőr gondolta szürösen néz de csak hunyorgott a szíromkék fényben amely mögöttem lobogott lehajtottam mégis a fejem orromban a repkény kesernyés illatával*

Szeged, 1992. január 26.

# Hogy mik vannak..!

## 1. hát nem különös

*hogy ez a tátott szájú bandi fogta meg hiszen egybefolyt a taknyanya  
láta meg csak gügyögött és vigyorgott és hogy éppen ő nahát mit  
szól ehhez az orrát piszkálta mindig nem nőtt be a feje lágya gyerek  
maradt emlékszem tízéves lehetett mikor megsajnáltuk a nyomorulat  
tat és átkértük egy hétre hozzánk szombaton dísznótor volt bezabált  
csak nyögött és röhögött kínjában kétszer is befosott mire a tanyá-  
jukra értünk vele és látja katókám nem azért mondom de hogy épp  
ez a szaros kölök fogja meg az isten lábát és csak lógjon rajta sikol-  
tozva kékülő ajakkal*

## 2. egyébként

*a szomszédnak lánya született ő meg leitta magát bánatában a sárga-  
földig alig talált haza ordított hogy hol a háza kidőlt a kerítés  
nem ismerte meg megfordítottatok a házamat kiabálta letörtetek a  
sarkait pedig amúgy is elég baj volt náluk az ágyak alatt izzottak  
és elhamvadtak a pormacskák mindenfelé poregerek cincogtak  
még jó hogy lett ez a gyerek mondta az anyósa a küszöbről míg ők  
ebédeltek jó hogy lett illik a zugba jó lesz a hamuba és rájuk  
csukta az ajtót majd meglátjuk mamóka mondta a szomszéd és  
nyelte a kenyeret*

Szeged, 1992. január 26.

# Angyali üdvözet

*A közlemény rövid: nem tér ki a részletekre. A közlő személye is elhanyagolható. Tuda-  
tában a közlendők fontosságának, nem tükrözi a fényt. Bőrt képez a fényből, húst, csontot,  
testüregeket. Halvány díszletet épít a fényből: önmagát. Kezében a tekercs is a díszlet része;  
a közlendő nem része semminek, ami jelen van a közlés pillanatában. Mintha nem is abból a  
szájból hallanám. Mellette, a levegőben fogan a tartalom. A semmiből vérzik át. A közlő —  
hangját e jelfolyamhoz kötve — értelmet kölcsönöz csupán a rejtjeles üzenetnek.*

*Befejezi. Elhallgat. Átlebeg az utolsó szó a tudaton. Bezárul mögötte az értelem. Ébredek  
a súlytalan álomból. Nyoma se nincs már a megjelent testnek: szabadon folytatja útját minden  
megtorpant sugár. A tárgyakhoz visszatérnek az árnyak. Rendeződik a tér, s benne a bútorok  
egymás mellett cinkosan állnak: élük, erezetük idegen.*

Szeged, 1992. február 6.